

Nakakadiri ~ Isang Gotiko Epiko

ni GE Graven

TOMO I

'Muling Pagkabuhay'

Kabanata I

~Ang Eden lamang ang kapantay nito. Nababalot ng tahimik na ambon, maaaring ang tahimik na kagubatan sa bundok ay nagsilbing isang perpekto at malinis na paraiso—maging ang Hindi Nabubulok na Nilikha. Ang mga maiingay na ibon ay lumilipad sa isang makapal na kulandong ng berdeng laman, at ang araw sa umaga ay sumisikat sa mga tuktok ng mga puno, na naghahagis ng mga makukulay na piraso ng pahilig na liwanag sa manipis na ulap. Paulit-ulit, ang ambon ay nahati para sa isang gumagala na hayop na sumusuri sa mga ugat at uod, para lamang lamunin muli ang nilalang at maging kung ano ito dati, isang hindi nababasag na pader na parang diaphane. Isang dahon ang matamlay na umiikot sa mga sinag ng sikat ng araw, nawawala sa ambon. Isa pa sinundan ng dahon ang una—at isa pa. Tumahimik ang mga ibon— lumilim ang sikat ng araw.

At kaya nagsimula ito.

Nagsimulang umambon ang ambon dahil sa mga tumatakas na hayop, at umulan ang mga dahon, sanga, at balahibo mula rito.

ang mga puno ay sumikat paitaas habang ang mga kawan ng makikinang na ibon ay nagliparan. Ang mga bundok ay dumagundong at ang mga puno ay umuuga habang ang lupa ay umuugong na parang isang tinamaan na gong. Sa tugatog ng nakakatakot na pag-ungol na iyon, isang pagdagsa ng mga kasuklam-suklam na nilalang na may pakpak ang dumagsa sa tuktok ng bundok. Ang ilan, si Cyclops, ay matayog na parang mga puno. Ang iba naman, na parang si Chimera ay nakatayo na hindi hihigit sa isang batang tao. Lahat ay nakasuot ng damit pandigma, ang kanilang mga pakpak na parang lamad ay kumakaway sa pagkabalisa, ang mga kuko ay may hawak na mga espada at kalasag. Libu-libo, ang hukbo ng mga Anghel, Higante, at Grotesque, na sina Grigori, Nephilim, Eljo, Gorgon, Titan, at Cyclops, ay sama-samang bumaba sa gilid ng bundok—isang sunud-sunod na avalanche ng pagkawasak. Sa unahan ng naglalagablal na apoy, isang pangkat ng mga Anghel na may mga itim na mata ang nanguna sa pababang karamihan patungo sa madilim na lambak, na umuukit ng isang malawak na bahagi sa dalisdis at idinidiin ang patag na kagubatan. Walang natirang buhay na bagay na nakatayo sa likuran ng hindi banal na lehiyong iyon. Pagkatapos, nang kasingbilis ng pagdating nito, naglaho rin ang kaguluhan.

Isang bagong katahimikan ang bumalot sa sinaganang tanawin, kasing kumpleto ng pagkawasak mula noon. Sa wakas, umalingawngaw ang gong kasabay ng pag-ungol ng lupa kasabay ng pagdaan ng pangalawang karamihan. Sa kabilang panig ng bundok ay dumating ang isa pang lehiyon ng mga Anghel, na halos kapareho ng pananamit ng unang kawan, ngunit hindi sapat ang kaibahan upang maiuri bilang isang ganap na kakaibang uri. Ang mga nilalang na ito ay kahawig ng malalaking lalaki at babae sa halip na mga demonyo; at kahit na parehong itim ang kanilang mga mata, mas matindi ang kanilang determinasyon kaysa sa matinding galit.

Ang hukbo ng mga nilalang ay huminto sa tuktok ng bundok, pinagmamasdan ang pagkawasak sa ibaba. Ang nangungunang Anghel, si Miguel, ay lumingon at nagsalita sa isang tinig na parang isang koro ng libu-libo. "Isang panlilinlang ang hinabi rito— nananatili sila!" Paglingon pabalik sa tila inabandunang dalisdis sa ibaba, sumigaw siya, "Semjaza, hindi ka magkakaroon ng kapayapaan! Bawasan mo ang iyong orasyon!"
"Cerberus! Araquel!" Walang sumagot. "Magpakita kayo! Sa utos ng Trono!"
umungal ang Anghel.

Dalawa pang lehiyon ng mga Anghel ang bumaba mula sa kalangitan, halos maubos na ang kanilang bilang ang araw bago sumikat sa hanay ni Miguel. Ito ang mga hukbo nina Gabriel at Rafael. Kinausap sila ni Miguel, na sinasabi, "Si Semjaza at ang kanyang mga hukbo ay nasa ibaba." Pinagtaksilan din tayo ni Cerberus, simula nang ihanay niya ang kanyang mga ranggo sa mga nasa—"

Biglang, isang natumbang puno ang naging si Anghel Araquel, na nagpakita ng kanyang tunay na anyo habang humahagis siya patungo kay Michael.

"Michael!" babala ni Raphael.

Umikot si Michael at itinulak ang kanyang espada sa ere sa isang galaw lamang. Bumagsak dito si Araquel, hinampas siya gamit ang kanyang espada at sumisigaw habang tumatagos ang kanyang espada sa kanya. Bumagsak siya sa lupa at sumabog bilang isang galit na kawan ng natutunaw na mga alikabok. "Semjaza!" sigaw ni Michael. "Hindi ka mahahatulan dahil sa panlilinlang mo." Siya

pumasok sa isang clearing. “May isa pang tarangkahan dito,” bulalas ni Michael, sabay saksak ng kanyang espada sa lupa. Muli, nayanig ang bundok nang bawiin ni Michael ang makinang na talim, na ngayon ay bumubulwak ang dugo mula sa sugatang lupa.

Isang sigaw ang umalingawngaw sa hangin, at ang dating tila isang malaking bato ay naging natisod na pigura ni Semjaza, na may hawak na nakanganga na sugat sa kanyang dibdib. “Cerberus!” sigaw niya. “Balihin ang espada! Isara ang sugat!” Nang madapa si Semjaza, naputol ang kanyang salamangka at nagbago ang tanawin. Kung saan nagkalat ang mga natumbang puno at malalaking bato, ngayon ay nabunyag ang hukbo ng mga demonyo —libo-libo sa kanila—na nakayuko sa wasak na gilid ng bundok. Agad na sumulpot pataas sa dalisdid ng bundok ang isa sa kanila: isang kakila-kilabot na Anghel na may tatlong ulong parang aso, nagngangalit na mga ngipin at may buntot na parang ahas—si Cerberus. Nagtipon ang hangin na may kasamang unos, at ang mga ulap ay nagdulot ng mabilis na pagdilim ng kalangitan.

“Ezekiel!” sigaw ni Semjaza. “Mga ulap! Baliin ang espada!” Pagkatapos ay gumulong si Semjaza nang kaunti, namatay, at sumabog bilang ulap ng alikabok. Sumugod ang hukbo ni Semjaza upang sumalakay, sinusundan si Cerberus paakyat sa bundok patungo kay Michael. Mahinahong umatras ang tatlong lehiyon sa tuktok ng bundok, lumuhod, at yumuko. Isang itim na vortex ang bumaba mula sa umiikot na mga ulap, na bumabagsak patungo sa lupa. Umangat ang lupa, at isang bato ang lumitaw mula sa nagdurugo na sugat na ginawa ng espada ni Michael. Binalot ng vortex ang magaspang na bato at kinudkod ito nang itim, hinuhubog at inukit ang bato nang may matinding paggalaw. Mula sa kaguluhan ay lumitaw ang isang pinakintab na parihaba, na nakaukit sa limang ibabaw nito na may daan-daang hanay ng masalimuot na pabilog at guhit na mga simbolo.

Ang umuusbong na monolito ay nagpabagsak sa pagsulong ni Cerberus. Ang umaatakeng lehiyon ay sabay-sabay na lumingon at bumaba sa bundok, napalitan ng takot ang pagnanasa sa dugo sa kanilang mga itim na mata, ngunit huli na ang lahat. Kumpleto na ang tarangkahan. Ang mga tumatakas na Anghel ay bumagal na parang nanlalagkit ang hangin, bumagal at pagkatapos ay huminto kahit na nagpupumiglas sila upang makatakas. Hinigop sila ng buhawi, hinihila sila nang walang humpay patungo sa puso nito hanggang sa ang bawat isa ay nilamon ng monolito. Nang mawala ang huli, ang puso ng monolito ay nasunog, na nag-iwan ng isang nakanganga na butas sa gitna nito. Ang vortex ay umakyat sa langit at ang mga ulap ay bumagal sa kanilang pag-ikot. Sa katahimikan, narinig ng mga Anghel ang sirit ng singaw na pumapailanlang mula sa bagong gawang tarangkahan.

Ang makinis na itim na monolito ay may taas na sampung talampakan, lapad na limang talampakan, at lalim na dalawang talampakan, bawat pulgada nito ay natatakpan ng mga talata sa wika ng mga Anghel at ng Diyos mismo. Ang mala-salaming itim na ibabaw ng monolito ay kasingkinis ng pinakamagandang salamin, at ang butas sa gitna ay walang kapintasan sa hugis nito, isang talampakan ang lapad at natatakpan ng bituka ang bato ayon sa lapad.

Perpekto ang tatak na bato.

Tumayo ang mga nakaluhod na Anghel. Humarap si Miguel kay Gabriel. “Ang mga natitirang Tagapagbantay ay nakabalot sa mga burol ng Uhr.” Hinaplos ni Gabriel ang kanyang espada at umakyat sa gilid ng bundok. “Gabriel,” tawag ni Michael sa kanya.

Sumulyap si Gabriel sa kanyang balikat nang hindi humihinto sa paghakbang, habang idinagdag ni Michael, “Kailangan silang patayin ng sarili nilang mga espada—sa utos ng Trono.” Kumaway si Gabriel bilang tugon ng pagpapatunay, tumalon sa ibabaw ng isang malaking bato, at sumigaw sa ibabaw ng mga ulo ng kanyang lehiyon, “Sa lambak ng Uhr! Sa huling Grigori!” Sumugod si Gabriel patungo sa kanlurang abot-tanaw habang mahigpit na hila ang kanyang lehiyon.

“At saan tumakas si Azazel, Michael?” tanong ni Raphael sa boses ng marami.

“Lumipad siya patungo sa mga bundok ng disyerto ng Haradan,” sagot ni Michael. “Sumumpa siya isang alyansa kay Lucifael. Sinusuportahan ni Azazel ang kanyang pag-angkin sa Trono kapalit ng proteksyon sa kanyang mas maraming bilang.” Sinuri ni Michael ang sumisitsit na monolito. Pinalibutan nilang dalawa ang selyong bato habang nagpatuloy si Michael, “At ang maraming lehiyon ni Batarel ay malapit nang mapuno ang kanyang hanay.” Huminto sandali si Michael at tumingin kay Raphael—isang nag-aalalang noo ang nag-ukit sa kanyang mukha. “Kung magkakaisa sila, makukuha ni Lucifael ang bilang na kailangan niya. Patitigas din ng mga Nefilim ang kanyang hanay; at hinahangad niya ang Trono—higit sa lahat.”

Lumingon si Raphael at sumigaw sa kabila ng kanyang malawak na hanay ng mga espada at pakpak sa langit, “Lalabanan natin ang mga hukbo ni Batarel at ang natitirang mga hukbo ng Nephilim!” Kalahati ng mga Anghel ay sumugod sa silangang kalangitan, papalapit sa mga hanay sa himpapawid sa likuran ni Raphael.

Pagkatapos ay iniutos ni Miguel sa mga natitira, “Humanda kayo para sa mga pag-atake laban sa mga bagong lehiyon ni Lucifael! Inaasahan niya tayo; ngunit ang Trono ay nagbibigay-liwanag sa ating daan! Gaya ng dati, una sa lahat, pinapatay natin ang mga higante at mga demonyo sa lupa. Tayo ay kumikilos nang magkakaisa—huwag magtagal!”

Isang ulap ng mga puting pakpak at kumikinang na baluti ang sumabog sa kalangitan sa likuran ni Miguel, iniwan ang nakatayong selyo.

At kaya nanatili ang selyo nang halos anim na raang siglo, matagal nang natatakpan ng mga elemento at panahon habang ang alikabok ay dumadampi rito, at pagkatapos ay mga patong ng lupa at bato. Nakabalot sa kontinente ng Asya, ito ay nanatiling natutulog habang ang mga dekada ay naghahabulan sa isa't isa tulad ng mga nagpapares na mayflies na Tsino.

Sa pagbagsak ng mga Tagamasid at ng mga Grigori, ang mga Anghel na nangangalaga sa mga gawain sa lupa, tanging ang Tao na lamang ang natira upang mangasiwa sa mabuting lupa. At ginawa Niya iyon sa loob ng maraming henerasyon. Pagkatapos, habang inaalagaan ang Kanyang mga hardin, natuklasan ng Tao ang nakalibing na pintuan. Alam ito upang maging banal ang pinagmulan, nilinis Niya ang mga siglo at itinaguyod ito sa santuwaryo, nagtayo ng templo sa ibabaw nito. Sa loob ng kalahating milenyo pa, itinago Niya ang lihim ng artifact, sinamba ito at hinubog Niya ang Kanyang buhay tungkol dito—hanggang sa dumating ang araw na Siya ay naging sapat na maalam upang buksan ang selyo ngunit nanatiling sapat na hangal upang subukan ito.

~*~

Gitnang Tsina ~ Hunyo, 1331

Daan-daang kalapati ang nakahanay sa napakalaking bubong ng isang magarbong templong Tsino, nagkukururot at nagtutuka sa isa't isa habang sinusubukan nilang angkinin ang mas malawak na espasyo sa gilid. Muli at muli, isang ibon ang lumipad mula sa masikip na tagaytay, umikot nang malawak, at muling sumama sa karamihan, nawawala sa gitna ng masa. Sa ilalim ng pasamano, mga dekada ng dumi ng kalapati ang nagkalat sa mga ibabaw ng bato na kulay abo at puti. Mga estatwa ng bato na nakapatong sa pantay-pantay na mga plataporma ang nakausli mula sa istante ng kalapati. Bawat isa ay naglalarawan ng isang Nakakakilabot na halimaw na bato, apat na talampakan ang taas at may mga pakpak na parang paniki na may lamad.

Ang ilan sa mga halimaw na batong ito ay parang dragon, ang iba ay bahagyang tao at bahagyang halimaw, at ang iba naman ay parang tao ngunit primitibo ang anyo. Ang ilan ay nakayuko na may mga pakpak na nakabuka, ang ilan ay may mga pakpak na nakatiklop at nakatiklop, at pagkatapos ay mayroong iba't ibang kombinasyon ng dalawa. Ang mga detalye ng mga estatwa at ang kanilang pabago-bagong postura ay parang totoong buhay na maaaring mayroon sila. mga nilalang na may buhay na nagyelo sa bato. Lumabas sila sa lahat ng direksyon, na nakahanay sa buong tuktok ng templo.

Ang templo mismo ay kapansin-pansing sinauna, binubuo ng mga hindi regular na tipak ng bato na inukit isang libong taon na ang nakalilipas. Ang mga eroded na ukit na naglalarawan ng mga lumilipad na demonyo ay tumakip sa mga panlabas na dingding ng istraktura, ang pinakamarami ay isang icon ng isang dragon na may nakabukang mga pakpak at ganap na napapalibutan ng tatlong bilog na nagbabahagi ng isang karaniwang gitna. Tatlong arko na pasukan ang nakahanay sa harapan ng templo, ang gitnang arko ay mas mataas kaysa sa mga nasa magkabilang gilid nito. Tatlong walong talampakang ukit na bato ng mga hayop na parang leon na may pakpak ang nagbabantay sa kaliwang gilid ng bawat isa sa mga arko, at nakaukit sa itaas ng bawat isa sa tatlong arko ang isang natatanging inskripsiyong Tsino. Sa kabuuan, kung babasahin mula kanan pakaliwa, ang kumpletong sipi ay maaaring isalin bilang: *'Templo ng Lumilipad na Dragon.'*

Napapalibutan ng mga manicured na hardin ang templo habang ang mga umbok na tulay na teak ay nakayuko pabalik-balik sa kabila ng isang dumadaloy na batis. Sa kabila ng mga puno ng bonsai at malalaking bato sa panloob na hardin, ang mga taniman ng mga prutas at mani at maliliit na kakahuyan ng matigas na kahoy ay napalitan ng mas mababangis na kagubatan sa bundok. Sa gilid ng mga nakaayos na hardin at mga ligaw na kakahuyan, isang Chinese thrush ang dumapo sa isang sinauna at katutubong puno ng ginkgo, pinupuno ang hangin ng mga payapang tono habang ang sikat ng araw sa kalagitnaan ng umaga ay nagpapalit-palit sa mga daanan at lawa.

Isang hanay ng mga monghe na nakaitim ang lumabas sa kagubatan, mataimtim na bumababa sa bato

daanan patungo sa gusali. Parang ambon silang naanod sa daan, nakayukong mga ulo at magkahawak ang mga kamay. Tahimik silang pumasok sa templo. Sa loob, hindi mabilang na kandila ang nasusunog sa bawat pahalang na ibabaw, at ang matamis na usok ng insenso ay umikot mula sa mga butas-butas na canister. Nagsanib-puwersa ang mga kandila at insenso upang magbigay ng makapal na hangin ng espirituwalidad sa kapaligiran sa loob ng mga pader ng templo. Ang mga monghe na seda ay lumipat sa tatlong magkakasunod na silid, bawat silid ay mas malaki kaysa sa nauna. Ang huli sa mga ito ay malawak at ang malukong kisame nito ay umabot sa itaas ng mga pari. Mga ukit ng mga lumilipad na hayop nakapalibot sa simboryo ng kisame. Hindi mabilang na nagsasalubong na mga linya at inskripsiyon ang nagmarka sa kurbadong ibabaw nito, na tila isang detalyadong mapa ng kalangitan.

Isang perpektong simetriko at bilog na butas ang inukit sa makintab na sahig sa gitna ng silid. Malaki ang hukay, halos labintatlong talampakan ang lalim. Tulad ng sahig ng templo, ang silindrong dingding ng butas ay makinis at makintab, at sa gitna ng butas, labintatlong talampakan sa ibaba ng sahig ng templo, ay nakatayo ang batong selyo. Kahit lumipas ang animnapung libong taon, ang Gatestone ay nanatiling walang kapintasan at hindi nasisira noong araw na nilamon nito ang mga Tagamasid at ang malaking bahagi ng kalangitan.

Apat na payat na pari ang nakaupo malapit sa gilid ng hukay, nakatiklop ang kanilang mga binti at nakahiwalay ang kanilang mga damit sa kanilang mga balikat upang ipakita ang makikipot na dibdib at payat na mga braso, ang kanilang luma at mahinang kondisyon ay patunay ng mahabang panahon ng pag-aayuno. Kumikinang ang pawis sa kanilang matipunong leeg at mabutong tadyang, at ang kanilang mga mata ay nag-aalab sa ilalim ng lumubog na mga butas habang sila ay nakaupo na parang mga estatwa, malalim ang pagmumuni-muni. Ang prusisyon ng mga monghe ay umikot sa apat na pari, pagkatapos ay umupo nang magkabalikat upang bumuo ng isang matibay na pader sa paligid ng mga pari at ng hukay. Habang dumarami ang mga monghe, bumuo sila ng pangalawang bilog, at pagkatapos ay pangatlo, hanggang sa mapuno ang silid ng tatlong magkakaugnay na bilog ng mga banal na nagmumuni-muni. Sa malalim na katahimikan, ang paminsan-minsang pag-ayos ng mga nasusunog na kandila ay marahang umalingawngaw sa simboryo habang ang mga tunog ng kulog sa malayo ay umalingawngaw.

Di-nagtagal, tatlo pang pari ang pumasok sa lugar. Dalawa ang may dalang malalaking kandila at ang pangatlo ay naglakad sa pagitan nila, ang isang ito ay nakasuot ng damit na kasing pula ng sariwang dugo. May dala siyang isang luma at naka-scroll na pergamino. Huminto ang tatlong pari sa kabila ng bilog ng mga monghe, at binuksan ng paring naka-pula ang balumbon, na nagpapakita ng mga hanay ng sulating Tsino. Ang pergamino ay naglalaman ng mga salin ng mga talata na nakaukit sa ibabaw ng Gatestone.

Sa labas ng templo, sa paligid ng bakuran nito, ang tanging tunog ay ang lagok ng payapang batis. Biglang lumipad ang thrush, hinabol ang isang bubuyog sa mga bulaklak sa hardin. Nang ang tuka ng ibong umaawit ay pumutok sa himpapawid, may pagsabog, at agad na

Nabasag ang simboryo ng templo, na nagpalipad ng mga piraso ng bato daan-daang talampakan ang taas. Napakalakas ng pagyanig kaya natanggal ang mga dahon sa pinakamalapit na mga puno at ang mga piraso ng granite na bato at buto ng tao ay tumusok sa mga nasunog na puno.

Napakalaking tipak ng bato ang bumagsak pababa sa hardin, nabali ang mga sanga at idinidiin ang mga bunganga sa lupa ang maayos na nakalkal na lupa. Ang naglalakihang alikabok at abo ay mabilis na nagkalat sa ibabaw ng lupa at gumulong pababa sa buong gilid ng bundok na parang isang umaalon na alon.

Ang natira sa templo ay nagliyang sa matinding init, na pumutok sa mga batong naiwang nakatayo.

At gayunpaman, tumaas pa rin ang temperatura, hanggang sa ang mga gilid ng makinis na hukay sa sentro ng templo ay natunaw na parang tumutulo na dagta. Ang mga nasunog na puno na nakapalibot sa templo ay nagliyang . Ang hindi nasugatang Gatestone ay nakatayo mula sa gitna ng bunganga. Ang butas sa puso ng bato ay naging makapal at malabo na may makapal na itim na hamog, na nagsimulang umikot at singaw, na umaagos palabas ng Gatestone na parang isang malapot na makaso na ulap na siksik na parang mga gas na asupre.

Umakyat ang ulap mula sa bunganga at yumakap sa lupa habang ito ay lumulutang sa ilalim ng mas magaan na abo. Hindi ito naglaho, ngunit nanatiling naipon bilang isang kumukulong masa, na nagdudulot ng pagkabulok. ang halaman sa hardin na kasunod nito. Pagkatapos, sa isang malinis na clearing, huminto ito at umikot sa kanyang lugar nang maikling espasyo bago gumulong sa sarili nito at nagsama-sama sa gitna nito. Mga arko ng liwanag na kahawig ng isang bagyo sa malalim na cumulus ang sumilay habang, sa kaibuturan ng masa, isang anyo ang nabuo. Isang anino noong una, ito ay umunlad upang magtipon ng densidad at istraktura, at sa huli, mga kulay-laman. Ang ulap ay lumiit upang ilantad ang isang hubad na babae na may nakabukang mga pakpak na parang lamad. Ang kanyang buhok na hanggang baywang ay itim na parang ebon onyx at pino na parang sinulid na seda. Ang kanyang mga mata at mga kuko ay pantay na itim at kumikinang na parang mukha ng Gatestone, na lubos na naiiba sa kanyang halos translucent na balat, kasingputla ng Kamatayan. Ang kanyang Angelic Walang kapantay ang kagandahan kahit si Eva mismo. Siya ay si *Lucifael*, ang *Dragon*, ang kaakit-akit na *Lilith*, ang maningning na *Morning Star*, ang sinaunang *Heylel*, at si *Inang Succubus ng Impiyerno*—isang libong libong pangalan ang naisalin mula noon sa paglipas ng mga panahon. Ang nagkatawang-taong espiritu ni Lucifael ay dumura sa tinig ng maraming kababaihan, "Isa! Dalawa ang natitira," buntong-hininga niya, habang pinagmamasdan ang pagkawasak.

Sa paligid niya, ang naglalaho na alab ay nagpakita ng tanawin ng isang bangungot. Ang bakuran ng templo ay isang umuusok at nababalot ng mga bangkay na guho. Isang parang ng kadiliman ang nakapalibot sa nagliliyab na mga labi ng templo, at ang mga panlabas na hardin ay nakahiga at nasusunog, namamatay sa uhaw. Ang singaw ay nanatili mula sa batis, na ngayon ay maitim na dahil sa uling at uling mismo. Ang mga puno ng bonsai ay pumuputok, nasusunog at paminsan-minsan ang isa't isa ay nahuhulog sa abo at baga kung saan sila naroroon. tumayo.

Lumapit si Lucifael at kinalot ang isang patay na kalapati mula sa lupa. Hinaplos niya ang ibon habang isang kaluluwang nagmamalasakit. "Hindi pa, mahal ko," bulong niya. "Halika." Biglang nabuhay ang ibon, nanginginig ang ulo nito na parang nabali ang leeg. Hinaplos niya ito. "Oo nga. Bumalik ka, munti isa." Unti-unting dumilat ang mga mata nito at nagtama ang tingin sa kanya. Kumaway ito at napahawak siya sa leeg nito. Inilapit niya ang ibon sa kanyang mukha, huminga nang malalim, at bumuga ng makapal na ulap na parang asupre sa ibabaw ng nagpupumiglas na ibon. Kumikinang ang mga balahibo nito ng dilaw.

Sa loob ng mabahong balahibo, ang mga binhi ng pagkalipol ay nasa unahan ng halos lahat ng nabubuhay na bagay sa mundo, dahil nagdadala ito ng isang nakamamatay na mikrobyo na sapat na kasuklam-suklam upang mabulok ang ibabaw ng Asya, at kalaunan, ang malaking bahagi ng Europa. Ang mikrobyo ay si *Yersenia Pestis*—ang mismong instrumento ng *Black Death*. Ngumisi si Lucifael, tinagubilinan ang ibon, "Pakinggan mo ako, munti. Ipaalam mo sa mga Tao ang aking salita—na malapit na akong dumating upang bawiin ang akin." Inihagis niya ang kalapati sa ere. Ito ay umikot at lumipad patimog habang si Lucifael ay sumabog na parang ulap ng gumugulong na abo, na pagkatapos ay naging kawangis ng isang uwak. Ang mausok na mukha ay humampas sa lupa at sumisid sa butas ng Gatestone.

Pabago-bago at pabago-bago ang ikot ng kalapati sa himpapawid sa gilid ng bundok at palabas patungo sa kapatagan. Ang anino nito ay sumisilip sa mga bubong na kugon ng isang maliit na pamayanan, tumakas patawid sa isang bukid, at sa masukal na kakahuyan. Kalaunan, natagpuan ng ibon ang daan patungo sa puso ng isang masikip na nayon. Nadaplisan ito at bumagsak sa lupa, nauntog ang sarili sa slat wall ng isang gusali, kung saan ito ay bumagsak sa lupa sa likod ng isang fish stand sa mataong pamilihan ng nayon. Nang magdilim at nawalan ng laman ang pamilihan, wala ni isa napansin ang patay na ibon, at sa papalapit na kadiliman, walang natira upang makita ang nakakapangilabot na maputlang liwanag na nagsimulang lumabas mula sa bangkay.

Nanigas at nanlamig ang kalapati, ngunit ang mga balahibo nito ay nagniningning pa rin na may hindi kanais-nais na dilaw na liwanag. Sa unang pagsikat ng araw, isang pares ng itim na daga ang sumulpot sa bangkay. Isang daga ang suminghot sa nakanganga nitong mata habang inaamoy naman ng isa ang likuran nito, at pareho, nang matagpuang sariwa ang bangkay, ay nilapa nila ito. Ngunit, bago pa man nila matapos ang nakakapangilabot na piging na ito, isang lalaki ang lumapit sa puwesto ng isda, iwinaksi ang mga langaw na may berdeng likod, at inihampas ang isang mabigat at mala-gatas na isda sa magaspang na tabla ng kuwadra. Kumalat ang mga daga, puno ng sakit na dala ng laman ng ibon.

Ang mga daga ay mahusay na mangangaso ng mga kalat, ngunit mas mahusay pa rin ang mga parasito na kumakain ng mga daga nang hindi nakikita. Ang bacillus na naglakbay sa palengke kasama ang kalapati sa templo ay dumami sa loob ng mga katawan ng mga daga, na ginagawa silang buhay na nilaga at mga mangkukulam na nakamamatay para sa mga pulgas na pumupunta sa kanila. Bagama't hindi gaanong naapektuhan ng bakteryang, ang mga pulgas ay busog sa dugo ng mga nahawaang daga, na agad nilang kinain.

ay isinuka sa mga katawan ng mga sumunod na punong-abala habang naghahanda sila para sa susunod na pagkain. Sa loob ng dalawang linggo matapos mahulog ang kalapati na parang manna sa palengke ng mga daga , ikinalat ng mga pulgas ang mikrobyo sa bawat daga sa nayon.

Nagsimulang mamatay ang mga daga, na nagtulak sa mga pulgas na maghanap ng mas masustansyang pagkain. Ang sakit din ay naghanap ng bagong lugar ng pag-aanak habang sinisira nito ang populasyon ng mga daga, at dinala sa mga tiyan ng bilyun-bilyong pulgas, natagpuan nito ang bagong host—ang sakit ay lumipat sa susunod nitong biktima: ang mga tao.

Sa matamis at maaraw na umagang ito, isang batang babaeng Tsino ang sumuri sa mga nakatali na bungkos ng itim na luya na nakatambak sa ibabaw ng isang tindahan ng mga ani ilang talampakan ang layo mula sa pagdaong ng isinumpang kalapati. Itinuro ang isang maliit na bungkos, tinanong ng dalaga ang matandang babaeng namamahala sa pwesto kung ano ang gusto niya para dito. Ikinuyom ng babae ang pitong daliri sa harap ng kanyang walang ngiping ngiti. Ngumisi ang dalaga, tinanggap: 'makatarungang presyo iyon.' Kinuha ng babae ang mga barya ng dalaga at iniabot ang mga nakabalot na ugat, ngunit sa sandaling iyon ay sumigaw ang kanyang batang suki at tumalon palayo sa pwesto. "Isang daga!" bulalas niya, ang kanyang kaaya-ayang mga mukha ay namumula sa pagkasuklam. "Nadaganan ito ng ang paa ko."

Tumawa ang babae, sabay iwinagayway ang tamad na kamay sa ere. "Mga peste lang na hindi nakakapinsala," sabi niya, sabay ngiti. "Naging matapang na sila sa dami ng pagkaing nakakalat, parang mga alagang hayop na halos."

Inabutan ng dalaga ang kaniyang binili, nais na ngayong mapalayo sa matandang babae.

at ang kanyang mga 'alagang hayop.' Nang makaramdam ng kirot sa kanyang bukung-bukong, umatras siyang muli mula sa nagtitinda at itinaas ang laylayan ng kanyang mahabang palda at ibinunyag ang isang hubad na paa. Yumuko siya para suriing mabuti, habang kumukunot ang noo. Sa paggawa nito, ang malapad na sombrero ng dayami na suot niya ay bumagsak sa lupa, kung saan ito ay natapakan ng isang nagdaang mangangalakal. Sumabog ang tawa ng matandang babae, na tila naaliw sa pinakakaraniwang kasawian. Ang matalas na sulyap ng dalaga ay lalong nagpadagdag sa tuwa ng babae .

"Kung lahat tayo ay kasing-sawi mo, mamamatay na tayong lahat pagsapit ng madaling araw," humagikgik niyang sabi. Dahil hindi nakita ng dalaga ang komedya sa malungkot na pilosopiyang ito, kinuha niya ang kanyang sumbrero at ibinalik ito sa kanyang ulo. Sinundan siya ng tawa ng matandang babae nang may pangungutya habang siya ay palakad-lakad at naglaho sa gitna ng karamihan dala ang isang bungkos ng luya, isang maruming sumbrero, at isang kagat ng pulgas . Ang kagat—gaano man ito kaliit —ay magiging sapat ang laki upang lamunin ang halos kalahati ng kilalang mundo.

Sa loob lamang ng ilang araw, ang sumunod na pagsiklab ng sakit ay kumalat sa nayon ng mga Tsino na parang tsunami. Ang mga bata, na pinakamalapit sa mundo at sa mga hayop at insekto na gumagapang dito, ang unang nagkasakit at namatay. Ang antas ng pagkakasakit ng impeksyon ay nasa buto.

nakakapangilabot, tumataas sa halos pitumpu't limang porsyento. Ang banayad na taglamig ay nag-aalok ng mainam na mga kondisyon para sa pagkalat ng sakit, at ang paparating na mas mainit na panahon ay magiging mas mapaminsala sa mga tao, mas sagana para sa bakteryang. Bagama't ang Impiyerno ay hindi nagbibigay ng kagalakan, sa sandaling iyon ng kalunus-lunos na impeksyon ng tao, si Lucifael ay nag-alburuto. Ang tao ay hinog na. Ang Ang mainit na mga kondisyon ay mainam upang bigyan si Kamatayan ng masaganang ani, si Kamatayan ay laging handang humawak ng hinasa at kumikinang na karit, parang isang batikang upahang manggagawa na sabik na umani ng kasaganaan.

Ang mga nahawaan ng salot ay biglang namatay, dahil lubusang sinira ng mikrobyo ang kanilang mga immune system. Inatake nito ang mga lymph node hanggang sa pumutok, na siyang dahilan kung bakit hindi na sila magamit. Halos walang oras ang katawan ng biktima para ipagtanggol ang sarili bago tuluyang bumagsak nang labis. Namuo ang dugong may dugo sa ilalim ng balat ng mga biktima na parang mga itim na patak, at ang kanilang mga nahawaang likido sa katawan—dugo, pawis, at dumi—ay may dalang nakakakilabot na amoy.

Ang Salot na Bubonic ay isa sa mga mas matalinong plano ng Impiyerno . Ang hininga ni Lucifael ay tuso, at ang kanyang hangarin ay ganap na lipulin ang kanyang mga kalaban. Kaya ang salot ay isang kemikal na tagapagpabago ng hugis: ang hindi nito nagawa sa isang anyo, ay nagawa nito sa iba. Nagbago ang sakit, at ang pangalawang alon ng impeksyon ay sumayaw sa madilim nitong landas sa larangan ng buhay ng tao, at pagkatapos ay isang ikatlong alon. Ang salot na pulmonaryo ay nahawahan ang mga baga ng mga biktima nito at dumami doon nang napakabilis kaya't ang lukab ng dibdib ng kawawang biktima ay namaga at napuno ng dugo sa loob ng ilang araw pagkatapos ng impeksyon. Bagama't ang ilan ay nakaligtas sa salot na bubonic, ang salot na pulmonaryo ay walang nabihag. Mas malala pa, ang impeksyon ay madaling nahawa sa pamamagitan ng ubo o pagbahing—ang kamatayan ay pumuno sa hangin.

Ang ikatlong uri ng impeksyon ay napatunayang pinakamakamatay sa lahat. Inatake ng septicemic plague ang dugo, pinupuno ang bawat partikulo ng tisyu ng katawan ng ligaw na dumaraming bacillus. Namatay ang mga biktima sa loob ng ilang oras, ang kanilang mga panloob na organo ay literal na natunaw sa mga lawa ng dugong lubhang nakakahawa. Tulad ng uri ng salot na dala ng baga, ang impeksyong septicemic ay halos isang daang porsyentong nakamamatay.

Mabilis na kumalat ang salot mula sa pinagmulan nito at nilamon ang kanayunan. Tatlong- kapat ng lahat ng nakapalibot na nayon at bayan na ngayon ay nalantad sa mga salot ay nalipol sa loob ng ilang araw. Sa mga sumunod na linggo, daan-daang libong nahawaang patay ang nagkalat sa mga bukas na bukid dahil kakaunti ang nangahas na ilibing ang mga ito dahil sa takot na mahawa. Dumami ang populasyon ng langaw, at ang mga nabubulok na bangkay ay naging mainam na incubator para sa kanilang mga larva. Sa mas mauunlad na lugar ng bansa, ang amoy ng mga nangingitim at namamagang bangkay ay labis na siksik kaya't ang isang patay na nayon ay maaaring maamoy halos sampung milya sa ilalim ng hangin. Nagsimula ang isang malawakang pandarayuhan habang libu-libo ang naghanap ng kanlungan sa mga liblib at hindi pa natitirahan na mga lugar.

Kahit sa kanilang takot na paglipad, iniwasan ng mga manlalakbay ang mga dati nang kalsada, na puno ng mga nabubulok na labi ng mga tao, minsan ay mga buong nayon. Ang mga kalsada sa kanayunan ay kadalasang naharangan ng mga kariton na puno ng langaw na nakakabit pa rin sa mga patay na kabayo. Ang kamatayan at pagkabulok ay nasa lahat ng dako. Naghari ang salot, at ang mga tao ay naging mga alipin nito. Ang Dakilang Salot ay kumitil ng mahigit tatlung limang milyong buhay ng mga Tsino sa loob ng labing-anim na mahirap na taon, at hindi pa rin ito nasiyahan. Tahimik na nagmartsa ang salot patungong Mesopotamia at Asia Minor, winasak ang mga ito tulad ng nangyari sa Tsina, na lumaganap sa buong kontinente na parang isang mapaghiganti at mandarambong na kawan.

Ang sakit ay kumalat sa bawat ugat ng kabihasnang Asyano, kasunod ng mga ruta ng kalakalan na kumalat sa puso ng Mongolia. Ang Daang Seda, isang sinaunang ruta ng karaban na nagdadala ng mga kalakal mula sa Silangan patungo sa Dagat Mediteraneo, ang nagdala ngayon sa itinalagang alipin ni Kamatayan patungong Europa. Sa katunayan, ang Kamatayan ay humihinga sa lupain na parang mabahong simoy ng hangin, na pinarurumihan ang hangin ng mabahong amoy ng pagkabulok. Ang hindi banal na amoy nito ay sapat na hinog upang maantig maging ang kalangitan. Kaya nangyari, tulad ng mga kakila-kilabot na pangyayari sa Kasaysayan, na ang mensahe ni Lucifael ay umalingawngaw sa buong lupain— malapit na niyang mabawi ang kanya.

[Tapusin ang Kabanata 1]

Ang akdang **pampanitikan** na ito ay nilikha **eksklusibo** sa pagtatalaga ng

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Nawa'y manatili ang kanyang pamana sa ating lahat —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~